

POSTANOWIENIE

20 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 20 grudnia 2023 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa Ś. w K.

przeciwko Powiatowemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w S.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Ś. w K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z 28 lutego 2023 r., II Ca 1878/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powodowi do dnia zapłaty.

AD

UZASADNIENIE

Powód Ś. w K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z 28 lutego 2023 r., wydanego w sprawie przeciwko Powiatowemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w S. o zapłatę.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powód przedstawił następujące zagadnienia prawne:

a. *Czy w związku z przeprofilowaniem szpitala w szpital jednoimienny, czyli specjalistyczny szpital zakaźny dla pacjentów zainfekowanych SARS-COV-2*

i w konsekwencji finansowania przez Narodowy Fundusz Zdrowia w formie opłaty ryczałtowej za utrzymanie stanu gotowości do udzielania świadczeń hemodializy, podmiot uzyskał środki za świadczenie dializy obejmującej również transport pacjentów do stacji dializ przed hemodializą oraz transport pacjentów po zabiegu do domu lub do miejsca pobytu, który to transport świadczył inny podmiot - wskazuje na zachodzącą koincydencję między wzbogaceniem jednego podmiotu, a zubożeniem drugiego poprzez niepowiększenie jego majątku o możliwe do uzyskania wynagrodzenie?

b. *Czy istnieje adekwatny związek przyczynowo - skutkowy między gotowością podjęcia przez podmiot usługi transportu sanitarnego pacjentów tzw. niecovidowych szpitala, który na mocy przepisów szczególnych został przeprofilowany w szpital jednoimienny w związku z wprowadzeniem stanu epidemii COVID-19, a możliwością jego przekształcenia? W razie pozytywnego stwierdzenia, czy uzyskanie środków na utrzymanie stacji dializ, w okresie, w którym inny podmiot świadczył usługę transportu, stanowiącą zgodnie z rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 5 września 2017 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1766) element składowy utrzymania stacji dializ, a który nie był świadczony przez podmiot, który uzyskał ryczałt - wskazuje na stan wzbogacenia, czyli uzyskanie przez wzbogaconego korzyści majątkowej bez podstawy prawnej (prawnego usprawiedliwienia), kosztem innego podmiotu?*

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r.,

III CZP 16/15, z 24 października 2012 r., I PK 129/12). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14, BSN 2014, nr 11, s. 7), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13). Istotne zagadnienie prawne należy jednak postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14).

Choć zagadnienie prawne powinno zostać sformułowane w oparciu o ustalony stan faktyczny danej sprawy, to nie może ono odnosić się bezpośrednio do elementów tego stanu faktycznego. Pierwsze pytanie zadane przez skarżącego jest bezpośrednim pytaniem o jedną z okoliczności faktycznych – czy pozwany otrzymał opisane środki. Było to przedmiotem rozważań sądów meriti, zakończonego konkluzją, że powód nie wykazał otrzymania takich środków przez pozwanego.

Również istnienie związku przyczynowego pomiędzy zubożeniem powoda a zakładanym wzbogaceniem pozwanego stanowi element stanu faktycznego ustalanego przez sądy powszechne w dwuinstancyjnym postępowaniu. W szczególności w tej sprawie nie tylko nie wykazano istnienia takiego związku, ale przede wszystkim nie wykazano samego wzbogacenia. Zaś przedstawienie zagadnienia sformułowanego na założeniach odmiennych niż wynikających wprost z ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie nie spełnia ustalonych w orzecznictwie wymagań stawianych istotnemu zagadnieniu prawnemu jako przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania.

Zarzuty dotyczące postępowania dowodowego i ustaleń faktycznych nie mogą zaś znaleźć się w skardze kasacyjnej na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. Jest to logicznie uzasadnione, ponieważ Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami

faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c. *in fine*).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

AD

(r.g.).